

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC[CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI[NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ[stinæ] Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti[ni]
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Hegesippo, & ijs quorum ipse mentionem facit. Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

Qui sub eodem, Antiochenæ Ecclesiæ episcopi fuerint.

CAP. XIX.

ANtiochenæ ecclesiæ, cū post Heronem Cornelius quartus ab apostolis præfuisset (quo mortuo Heros quintus ordine episcopatum obtinuit) Theophilus sextus episcopus designatus fuit.

De scriptoribus ecclesiasticis, qui horum tempestate claruerunt.

CAP. XX.

Eisdem temporibus Hegesippus in ecclesia magna cum laude floruit, qui ex superiore nostro sermone potest satis exploratè cognosci. Dyonisius etiam Corinthiorum episcopus & Pinxtus Cretæ episcopus, Philippus præterea Apollinarius, & Meliton Musanus, & Modestus, Irenæus denique etiam eodem tempore viguerunt. Quorum diligentia & labore recta integræ fidei & apostolicæ traditionis opinio ac sententia scriptis prodita, ad nos peruenit.

De Hegesippo, & ijs quorum ipse mentionem facit.

CAP. XXI.

Hegesippus quinque libris, qui ad nos peruenierunt, accuratissimam plenissimamque suæ sententiæ & opinionis de fide declarationem post se reliquit. In quibus ostendit, se in itinere Romam versus suscepto multis cum epistolis sermonem contulisse: & vnam eandemque accepisse ab omnibus doctrinæ formam & institutionem. Atque illum quidem post alia, quæ de Clementis ad Corinthios epistola disseruerit, ista quæ sequuntur narrantem audire licet. Ecclesia Corinthiorum, in vera rectaque doctrina constanter perstabat vsque ad Primum, qui ibidem gessit episcopatum. Qui cum ipse, dum Romam versus nauigabam, de religione nostra cōmunicauī, & Corinthi non paucis diebus commoratus sum: in quibus dum inter nos de doctrina Catholica, multa conferebamus, non parū vterque ab alterius consuetudine cepit oblectationis: cum essem Romæ, mansi, ibi vsque ad Pontificis Aniceti tempora: cuius tum quidem Eleutherus draconus erat. Huic successit Soter, quo

quo morte extincto Eleutherus munus episcopale cap-
 scit. Nulla episcoporum sedes, successione ab Apostolis
 deducta, nulla ciuitas, in qua nō ita obseruata essent om-
 nia, vt lex præscripserat docuerant, Prophetæ, & Domi-
 nus ipse prædicauerat. Idem author errorum suæ ætatis
 origines his vocibus planè demonstrat. Postquam Iaco-
 bus cognomento Iustus pro veritatis defensione, sicut
 & Dominus ipse trucidatus fuit, Symeon filius Cleophe
 qui auunculus Christi fuit, episcopus creatus est: quem
 omnes discipuli, quoniam Domini consobrinus erat, se-
 cundo loco suffragijs illi administrationi præfecerunt.
 Et quoniam ecclesia nondum erat falsa peruersæ Hære-
 ticornum doctrinæ inanitate corrupta, idcirco virgo ap-
 pellata fuit. At Thebulis propterea quod in petitione
 episcopatus repulsam tulerat, eam erroris labe ex ocul-
 to inficere exorsus est. Qui quidem vnus erat ex eorum
 numero, qui ex septem sectis in populo Iudaico profemi-
 natis oriebantur. Ex quibus sectis originem erroris du-
 xit Symon, vnde Symoniani, & Cleobius vnde Cleobia-
 ni, & Dosithius, vnde Dosithiani, & Gortheus, vnde Gor-
 theani, & Masbotheus, vnde Masbotheani. Atq; ex isto
 rum fontibus profluxerunt Menandriani & Narcia-
 nistæ & Carpocratiani & Valentiniani, & Basilidiani, &
 Saturniliani. Quorum singuli separatim variam illam
 quidem, suam tamen & propriam inuexere opinionem.
 Ab illis item nascebantur Pseudochristi, Pseudoprophe-
 tæ, & pseudapostoli, qui adulterina & corrupta peruersæ
 doctrinæ contagione, contra Deum, & contra Christum
 eius inducta, concordiam & vnitatem ecclesiæ tanquam
 membratim discerpserūt. Idem scriptor præterea varias
 sectas, quæ inter Iudæos iam olim viguerant, recenset ad
 hunc modum. Fuerunt variæ & discrepantes sectæ inter
 eos, qui erant ex circuncisione, id est inter filios Israël,
 illæque contra tribum Iudæ, & Christum ipsum introdu-
 ctæ, nimirum Essæi, Galilæi, Hemerobaptistæ, Masbo-
 thei, Samaritæ, Sadducæi, Pharisei. Alia etiam complura
 literis prosequitur, quæ aliqua ex parte iam antea, pro vt
 tempus ferebat, commemorauimus. Nōnulla item cum
 de euangelio, quod secundum Hebræos, quodq; Syriacum

cum dicitur, tum separatim de Hebraice lingue proprietate, disputat: seq; narrat tametsi erat Hebræorum stirpe ortus, ab eorum tamen religione & institutis ad fidem Christi venisse. Alia item tanquam à Iudaica traditione sine scripto accepta memorat. Porro autem non hic solus, sed Irenæus, & tota veterum turba Prouerbia Salomonis, librum esse præclara eximiaque sapientia refferunt, affirmabant. Quinetiam dum de sacre scripturæ libris, qui inter Apocrypha numeratur, disserit, quosdam ex illis suo ipsius tempore à quibusdam hæreticis falsò confictos esse narrat.

*De Dionysio Corinthiorum episcopo, & epistolis
quas scripsit. CAP. XXII.*

Verum iam ad alios pios viros sermonem transferamus. Et primum dicamus de Dionysio: tum quod Corinthiorum ecclesiæ episcopalem sedem adeptus sit, tum quod suas præclaras & diuinas vigilias non solū iis, quibus præfuit, sed aliis etiam aliarum ecclesiarum incolis affatim impertierat: & sane catholicis suis epistolis, quas ad ecclesias exarauit, omnibus permultum utilitatis attulerit. Quarum vna est ad Lacedæmonios, quæ illos tum in orthodoxa & recta fide erudiat, tum de pace & vnitæte commonefaciat. Altera ad Athenienses missa, quæ illos & ad veram fidem, & ad vitam ex euangelij præscripto piè degendam exciter. Quaspreta & contempta, eos vehementer reprehendit, quod à verbo Dei penitus fere ab eo tempore desciscere cœpissent, quo Publius, qui illis præfuit, martyrium ob persecutorum tempestates, tum quidem ingruentes, fortè perpeffus est. De Quadrato etiam qui illorum ecclesiæ, post Publium Martyrio defunctum, crebatur episcopus, in eadem epistola mentionem facit, attestatus, quod eius labore & industria, tum ad ecclesiam reducti essent, tum ardorem fidei prope in ipsis restinctum denuo recuperassent. Declarat præterea Dionysium Areopagitam à Paulo Apostolo ad fidem conuersum (sic enim Acta Apostolorum referunt) primum Atheniensis ecclesiæ episcopatum administrasse. Alia quædam extat eius epistola ad
Nico-

Act. 17.